

Tanrının Sessizliği

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Ekim 2018

Pencerenin önü inanılmaz kalabalık. Mertçe gülümseyen bir şakayık dilleniıyor. Taziyelerini sunduğu küçük kuşa çok öfkeli Tanrı. Ne de olsa ona armağan ettiği hayata sığdıramadı küçük bedenini.

Öfkesini yüklenip terk ediyor kuş sürüsünü.

En mazlum olan zaten yaşamıyor artık. En çok onu sevmiştii Tanrı.

Dillendiriyorum mazeretlerimi peşinen hani olur da hanın arka kapısından çıkanların ardı arkası kesilir.

Lanetin ufkunda gölgeli bir bulut. Ne ilginç: gövdesi olmayan ama gölgesine sahip çıkan.

Tadımlık bir aşk benimki. Sadece saniyelere denk düşen bir aşk.

Arkasından perdenin ışıkları söndürüyorum hani olur da gölgem oynasır kaldırımda tül perdeden yansıyıp.

Ayıp olduğunu söylemişti annem tarihini unuttuğum ama yanaklarımın pembeliğini hala hatırımda tuttuğum.

Bir de kadın kısmının yüksek sesle gülmediğini söylemişti zaten ben en çok yüksek sesle ağlarken belli ki bir hata payım yok... diyemiyorum ki ne de olsa tanık olanlar pek bir neşeyi hakim kılıyorlar.

Dün gördüm onu. Aslında o da bilmiyor kim olduğunu.

Sanırım enkazının dibe vurduğu bir heykel kadar yakışıklı ve mağdur imiş bir zamanlar. Sol elindeki alyans saklı demek ki unutamamış rahmetli eşini.

Kim mi o? Ben de bilmiyorum: ne adını ne sanını lakin sokakların piri olduğunu biliyorum.

Mesken tutmuş bir kez kaldırımdaki bankları.

Çok da heybetli bir çantası var ve içinde kitapları. Ama evinin anahtarı yok işte yine de evsizliğine pek aldirış etmiyor hani nerede ise ben oturup ağlayacağım onun yerine.

Yüksek perdeden ağlamayacağım ama ne de olsa... günah olduğunu bile bile nasıl oluyor da benim

hıçkırıklarına yüksek sesle gülüyorlar?

En son geçen hafta yüksek perdeden ağladım perde arasından gördüğüm o manzara karşısında. İşin aslı köpek sürüsüne bir kediyi parçalarlarken tanık oldum. Bir de Tanrı yanımdaydı ve tüm sokak kim bilir hangi gıybetin rüyalarını görüyordu?

O kadın... adı olmayan kadın. Adı olsa bile hak etmiyor adını. Bir de o, penceredeydi. Kan gölüne dönen sokağı günlerce yağın yağmur bile temizlemedi.

Şafağa yakındı zaman.

Şafağı atan Tanrı'nın da çok endişeli olduğunu hissettim. Ben çöktüm; O sustu; köpekler doymuştu bir de kadının nefsi.

Gözlemlerimden çıkan sonuçları ne zamanki paylaşsam... biliyorum hüzün manyağı diyorlar bana ve haklılar da sanırım hayatın güneş alan cephesinde pek yolculuk yapamıyorum son zamanlarda.

Biliyorum ki; bu yazıyı yazmamalıydım hatta ve hatta alın yazım da asla yazılmamalıydı.

Göğün haşmetine düşkünüm bir de Tanrı'nın sessizliğine ne zamanki denk düşünüyorum acilen bir nefese ve yardıma, koşuyor imdadıma lakin bunu da fazla paylaşmıyorum.

Aslında neyi paylaşıp paylaşmamak gerektiğini bilmiyorum bir de iyi bir insan olup olmadığımı.

Kedinin cenazesine tanıklık eden tek parça kalmamışken... benimki de laf mı şimdi?

An geliyor; memleket yangın yeri.

An geliyor; sel götürüyor cihanı ve afetlerde insanlar can veriyor ben bir kedinin derdindeyim. Dahası da var ama lav ettiler beni söylemekten.

Mutlu hikâyelerim olmadığını da sanmayın hani lakin onları fazla pişirdim ve soğumalarını bekliyorum. Soğuduğu vakit de buzluğa koyacağım canım ne zamanki bir yazı çekse alacağım ve ısıtacağım ve bir fincan şiir ile nasipleneceğim.

Zamanım var ya da yok. Aklıma mukayyet olduğum kadar zamansız gidişlerim var yine de benden gidemiyorum. Benlik gayem filan da yok hani öyle abartılacak. Neşemi payidar kılan ne ise çok derinimde saklı: söyleyemem: nazar değer.

Zannımca nazarında önemli olmadığı çok sayıda da insan var hatta bir adım ötesi: benden haz etmeyen hem de durduk yere yine de edebiyata ihanet edip tek saçma cümle yazmaktan kalemimi tensiyeye ediyorum: ne onlardan çekindiğim için ne de yalan olduğu için. Sadece hüznün türevi duygulara ve ilahi aşka hiç biri denk düşmez.

Zamanın tozlu yolları filan da yok hani: varsa yoksa uçuşan yapraklar var ne de olsa her sabah yollar süpürüldükten sonra mızıkçılık yapıyor ağaçlar. Sevmiyorlar düzeni kez ben de ve rahmetli Leo Buscaglia. Neden dersiniz, açın kitaplarını okuyun ya da kısaca özetini geçeyim.

Hain komşusu Leo'nun tüm dökülen yaprakları tek tek süpürüp o doğal atmosferi sıradanlaştırıyor. Hain dememe de bakmayın hani sanırım içimde yer eden bir söylemden çıktım yola aslında sayısız söylemden... es geçiyorum ve Leo'yu anlatmaya devam ediyorum:

Adam iş dönüşü bu yolu böylesine çıplak ve doğayı da suni gördüğü için gidiyor çöp kutusuna sokağın ve tüm yaprakları alıp evinin salonuna döküyor ve üzerinde yürümeye başlıyor. Düşünsenize çıkan o sesi: muazzam bir hışırtı adeta doğanın insan ile olan flörtü gerçi gecikmiş gerçi farklılaşmış ama...

Böylesine sevgi dolu bir yazar hatta psikolojide kariyer yapmış ve gün geliyor; hayatna kendi elleriyle son veriyor.

Bunu çok yeni öğrendim ve adeta geçmişteki ilk gölgemi kaybettim. Başka gölgelerim de yok değil hani. Aslında onlar kaybolmadı lakin soldu her biri ve iyi ki de soldu.

Ekim pek bir ihtişamla geldi. Amma laf ettik rahmetli eylül'ün ardından bakalım ekim için ne gibi tezahüratlarda bulunup nasıl çekiştireceğiz yeni ayı?

Zamandan kopamıyor insan aslında bu da çok bilinmeyenli bir denklem: zaman kimine göre dördüncü boyut kimine göre bir bileşke kimine göre de kör kuyu. Benim zamanla asla aram iyi olmadı zaten fiziksel yaşıma pek sirayet edemiyorum.

Şimdi beylik bir cümle kurup; içimdeki çocuğu övmeyeceğim gelin görün ki yaptığım çocukça şeyler ve nazlandığım sayısız zaman ve elbette mızızlandığım... Geçen hafta çok sevdiğim bir dostum tarafından öylesine incitildim ki ve benden yaşça küçük olmasına rağmen beni payladı neredeyse: çocuk gibi hiçbir şeyden memnun olmuyormuşum. Olmayım da en azından bir arkadaşımın hatta tanımadığım bir insanın kalbini kırmayı aklımdan geçirmiyorum ve hakkaniyet ararken mağdur duruma düşüyorsam elbette çocuk gibi mızızlanırım gerçi hayatta neye gücüm yetiyor ki? En azından Yaratan ile aramda perde yok özellikle de son zamanlarda. Ve ben direkt gönül teması kuruyorum ne zamanki başım sıkışsa üstelik perde arkasından kimseyi gözetleyip hakkında ileri geri konuşmuyorum.

Leo... o da gitti. Gerçi çok yakın bir tanıdığım gibi dertlendim ama... bırakın da dertleneyim: lise yıllarımda onun kitapları en yakın arkadaşımdaydı ve ona taziyelerimi sunmakta geciktim bile.

Kitaplar ve kitapların gerçek sahipleri... sahi, biz okuyucular mıyız kitapları sahiplenen yoksa yine biz yazarlar mı tekil sahibi?

Ne fark eder ki hele ki paylaşıp çoğalmak iken en büyük getirisi sevginin ve mutluluğun.

Çok rüzgârlı bir geceydi dün gece ve ben sadece yumup gözlerimi içimden geçirdim tüm iyi dileklerimi bir de mazluma yapan kim ise daha beterine nail olsun diye: hangi mazlum mu ya da hangi ruhsuz canlı mı buna sebebiyet veren? Fark eder mi sizce? Sizin ya da benim arkamdan konuşan ötesinde kimin kime gücü yetiyorsa.

Tanrı'nın sessizliği bana öylesine güç veriyor ki hele ki ardından kopan o fırtına: taşlar yerinden oynarken ve gereken her şey ve herkes layığını bulurken.